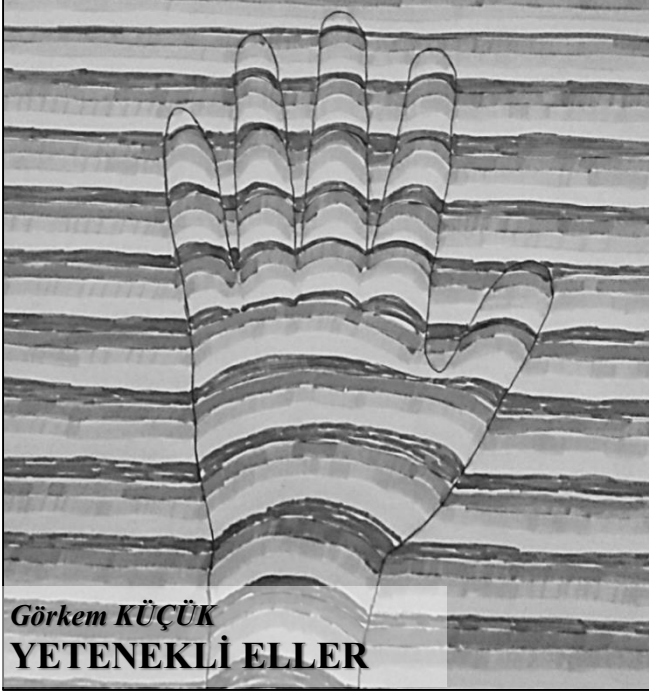

PENCERE

Kültür – Sanat – Edebiyat

Eren ÇAĞLAR SABIR

Sabır...
Kimine göre zor
Elde tutulamayan bir kor.
Kimine göre gerekli. Mutluluksa sonu.
Sabır beceri ister, çekebilmek önemli onu.
Tesbihe dökülür bazen, anaların elinde
Tane tane sabırla ulaşılır imameye.
Bazen gözde yaş olur, süzülür yanaklardan,
Ya da saklar kendini özde, meraklı bakışlardan.
Hemen hemen herkes tanır onu.
Hepimize belki de düşmüştür yolu.
Onu en iyi tanıyan analar olmuştur.
Kalplerinin en kıymetli yerine koymuştur.
Asker olan oğullarını,
Gelin giden kızlarını,
Çileyi, hasreti, sıkıntıyı...
Sabır, sabır diyerek atlatmıştır.
Aşıklar var bir de, sabrın sadık dostları
Ayrılık acısı, gözyaşı, kalp sızısı
Ya da kavuşma özlemi, bulamama kaygısı
Paylaştılar bunu, sanırsın iki elma yarısı.
Yusuf'un payına kuyuda sabır düştü,
Züleyha sabra aşkı emanet etti.
Yakup gözünden akıttı sabrı,
Yusuf'un hırkası oldu selameti.
Mecnun çöllerde buldu onu,
Her bir kum tanesi aşkın sabrı oldu.
Kimi ona öyle sarıldı ki sabır taşı çatladı.
Kalbi taştan olanlar onu hiç tanımadı.
Sabır, sabır, sabır çekmeyen kalmadı

John DÜNYALI

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Eylül 2017

Öğretmenim sana mektup yazmamı istedi. Mektup arkadaşım olacaktım. Seni hiç tanımıyorum. Umarım bu mektuptan sonra bana kendini tanıtırısın. Yani ta Edirne'den Kars'a mektuplaşacağız.

Mektup dedim de tuhaf geldi. Belki sana da öyle gelecek. Hem de günümüzde mektup yazmak. Aslında sadece bir telefona bakar. Oysa eskiden insanlarda bırakın cep telefonunu ev telefonu bile yokmuş. Bu yüzden bütün güzel duygularını, samimiyetlerini, özlemlerini özenerek yazdıkları kağıtlara dökerlermiş. Bunu büyüklerimden duydum tabii. İşte ben de bu duygularla yazacağım.

Ben sarı saçlı, mavi gözlü, yaşıma göre biraz kilolu, sekizinci sınıf öğrencisiyim. Babam Hataylı, annem Amerikalıdır. Doğum yerim Kolombiya'dır. İki yaşına kadar Vatikan'da yaşamışız. Sonra Edirne'ye yerleşmişiz. Yani anlayacağın ben dünyalıyım. Babam pilot, annem doktordur. Babam tüm dünyaya uçar, annem de bazen Afrika'ya gönüllü çalışmaya gider. Bundan da gurur duyar. Dedim ya biz dünyalıyız.

Gelelim Edirne'ye...Yaşadığım, büyüdüğüm yer. Mimar Sinan'ın en büyük eserlerinden olan Selimiye Camii, Lozan Anıtı, Balkan Şehitliği ve diğerleri görülmeye değer eserlerdir. Osmanlı dönemi için en önemli şehirlerden biridir. Aynı zamanda Avrupa'ya açılan bir kapıdır. Meriç Nehri'nden bahsetmeden edemeyeceğim. Özellikle bahar aylarında çiçeklerin sardığı nehirde bütün renkler dans eder. Güneş'in batışı göz kamaştırır.

Denizin tadını çıkarabileceğimiz güzel plajları da bulunmaktadır. Bütün bunları anlatırken acıkmaya başladım. Aklıma Edirne'nin yöresel yemekleri geldi. Tava ciğeri, zerde, kandilli mantı, gerdan tatlısı ve daha nice lezzetler ama artık anlatmaya dayanamayacağım!

Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki ama hepsini bu mektupta yazamayacağım. Sana kendimi ve ailemi tanıtmaya çalıştım.

Seni, aileni ve Kars yöresini de senin mektuplarınla tanırım İnşallah.

“Anlatacağım memlekette ne güzellik varsa,

Güzellikler bitmez ki Edirne'den Kars'a”

Mektupla birlikte sana bir de resmimi göndereceğim. Ha bu arada adım John Dünyalı.

Edirne'den Selam ve sevgilerimle ...

Emine ÇANKAYA

İNSAN SEVGİSİ

İnsanın mutlu olabilmesinin, kendini huzurlu ve mutlu hissedebilmesinin en temel yolu sevgidir. Bu sevginin en önemlisi ise insan sevgisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü insanı seven kişi, her canlıyı sever. Zaten insanları sevmeyen kişilerin diğer canlıları sevmesini beklemek de yanlış olur.

İnsan sevgisi, içinde hoşgörüyü ve diğer insanlara karşı anlayışı, sıcakkanlı olmayı barındırır. Bir toplumun fertleri birbirini sevmiyorsa o toplumun gelişmesi ve dayanışma içinde olması beklenemez. Bir insanın sahip olması gereken en önemli özelliği insana verdiği değerdir, sevgisidir.

İnsanları sevmek, insanlar arasında ayrım yapmamak, tüm insanlara hoşgörülü olmak sevginin tanımıdır bence.

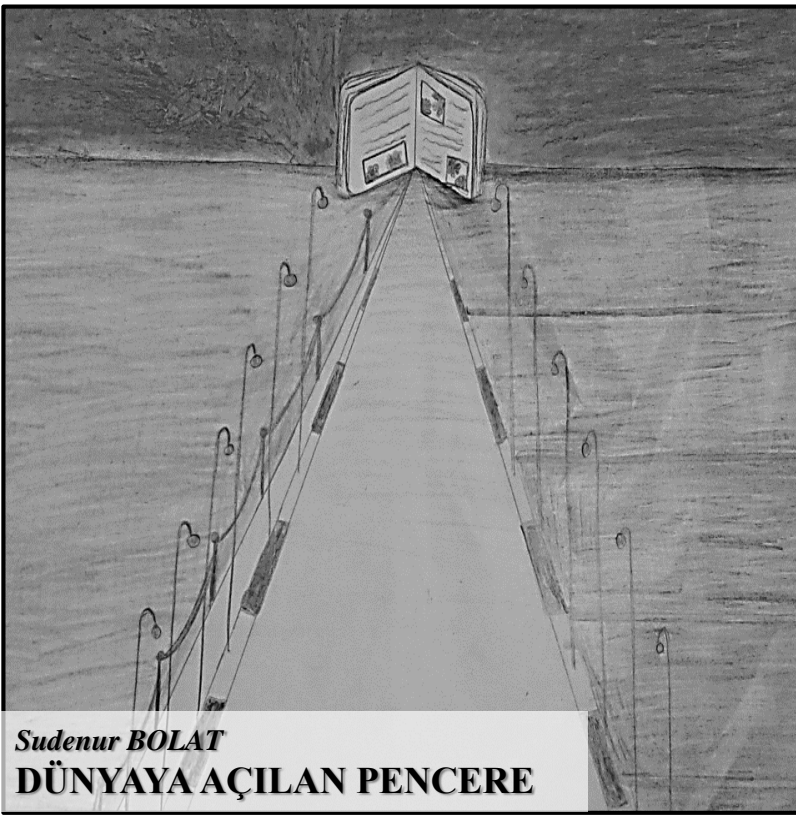
Bunun için Hz. Mevlana içindeki sevgiyi şöyle dile getirmiştir:

“Biz sevdik mi yer oluruz,

Biz sevdik mi sel oluruz,

Biz sevdik mi lal oluruz,

Biz sevdik mi can oluruz.”

Sudenur BOLAT
DÜNYAYA AÇILAN PENCERE

Bahadır YALÇIN
YOL ARKADAŞIM

Tanıştım seninle birinci sınıfta,
Girmesin küslük aramıza.
Bilgi dolu sayfalarla,
Aydınlat bizi yarınlara.

Taşıyım ben başımda,
Toprağında, taşımada,
Arkadaş oldun bana,
Okurum her yaşımda.

Kıymetini bilene,
Hazinedir evrene.
Mutluluk kucak açar,
Ona gönül verene.

Okulumun süsüdür,
Bilgimin türküsüdür,
Yükselmenin yolunda,
İnsanın ülküsüdür.

Hazal DEMİRCİ
PERİLİ KÖŞKÜN KERAMETİ

(Bu öyküyü okumadan önce lütfen Ömer Seyfettin' in "Perili Köşk", "Yüz Akı" ve "Keramet" öyküsünü okuyunuz.)

Polis amiri Mehmet Efendi'nin tayini İstanbul'a çıkmıştı. Yaşamak istediği şehre ailesi ile birlikte gitti. Ev aramaya başladı. Bulduğu yeni ev perili köşktü. Bu ev için bir çok söylenti vardı. Ailesi için çok uygundu. Bütün peri hikayelerine rağmen üç aylık ödemesini yaptı. Köşke yerleşti.

Mehmet Efendi işinin başına geçti. Birkaç gün önce çıkan bir yangını araştırmaya başladı. Yangında sandukanın yürüyüp gelmesine çok şaşırılmıştı. Sanduka gerçekten kerametle gider miydi? Bunun cevabını müftü arkadaşına sormaya gitti. Müftü bunun imkansız olduğunu söyledi. Polis amiri tuttuğu köşkle ilgili duyduğu peri hikayelerini de anlattı. Uzun bir sohbete daldılar. Mehmet Efendi konuyu köşkteki koyunlarına bakacak bir çoban aradığına getirdi. Ama artık doğru insan bulmakta zorlandığını söyledi. Müftü, benim tanıdığım dürüst bir çoban var, dedi ve çobanla görüşmeye gittiler. Şansını deneyip elli koyunu çobana teslim etti.

Mehmet Efendi, eve döndüğünde evdekiler peri gördüklerini söylediler. Bu hikaye günlerce devam etti.

Polis amiri, perili köşk ve sanduka hikayesinden sıkılmıştı. Bir gün yolda giderken çobanla karşılaştı. Çobana selam verdi ve koyunlarını sordu. Koyunların on sekizini kurdun kapıldığını, yirmisinin çalındığını, geri kalan koyundan beşinin hastalıktan öldüğünü söyledi çoban. Mehmet Efendi kalan bir koyuna ne olduğunu sordu.

Çoban, son koyunu sağdım ve buraya getirirken uçurumdan aşağı yuvarlandı, diye cevap verdi. Çoban sözüne devam etti. İki buçuk kilo yoğurdun yarısının kendi payı olduğunu, pösteki hakkını da bağışladığını söyledi. Mehmet Efendi öfkesinden kıpkırmızı oldu. Tek eliyle sakalını tuttu öbür eliyle de yoğurt kovasını çobanın başından aşağı döktü. Al hakkını defol git diyerek kapıya attı. Bu sırada dostunu ziyarete gelen müftüyle karşılaştı. Müftü şaşkınlıkla ne olduğunu sorunca pişkin çoban, "Hesabını doğru veren işte böyle yüzünün akıyla çıkar." dedi.

Polis amiri Mehmet Efendi bu pişkin hırsız tutukladı. Ve koyunlarının akıbetini araştırdı. Kısa zamanda çobanın yalanları bir bir ortaya çıktı. Koyunları satıp yediği anlaşıldı. Çünkü pazarda bu ucuz koyun satıcısı herkes tarafından tanınır olmuştu.

Hırsız çobana dersini verdikten sonra evine geldi. Peri hikayeleri evdekilerin canını iyice sıkışmış, korkudan uyuyamaz olmuşlardı. Söylentilere kulak asmayan ve çok yorgun olan Mehmet Efendi yatmaya gitti. Tam derin uykuya dalacakken karşısında bir hayalet gördü. Akı karıştı. Arkasından yavaşça yaklaşarak peri kılığına girmiş hayaletin üzerine atladı, yakaladı. Perinin üzerindeki örtüyü hep beraber çıkardılar. Peri kılığındaki yaşlı ev sahibiydi. Üç yıllık peşin alıp her ay kiracılarını korkutarak bayağı iyi geçinmekteydi. Mehmet Efendi yaşlı adamı sürükleyerek odunluğa doğru götürdü. Odunluğun yanındaki sandukayı gördü. Sandukayı da onun yürütüp buraya getirdiğini düşündü. Sorgulamaya başladı. Sandukayı çobanla birlikte bir efsane uydurarak yürüttüklerini öğrendi.

Müftü de bu işe şaşırılmıştı. İnsanların manevi duygularıyla oynayan bu iki yalancıya gereken cezayı verdiler.

Rümeysa DEMİREL
ELEKTRONİK CİHAZ BAĞIMLILARI

İçerisinde bulunduğumuz dönem insanlar tarafından teknoloji çağı olarak bilinmektedir. Bu dönemde çeşit çeşit teknolojik aletler sürekli gelişerek hayatımızı esir almaktadır.

Teknolojinin bize yararları olduğu gibi bir o kadar da zararları vardır. İnsanlar çoğu zaman bunun farkında olmazlar ya da kabul etmezler. Bu zararların başında telefon bağımlılığı ve internet bağımlılığı gelmektedir. Teknoloji bağımlıları artık

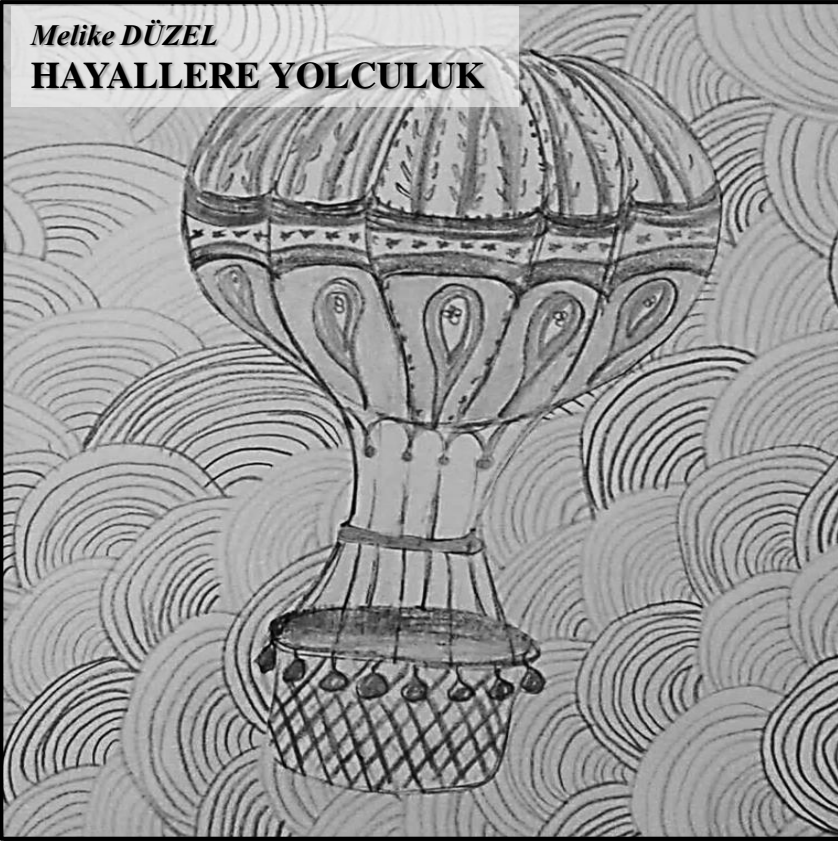
bilgisayar, tablet vb. teknolojik aletlerin kölesi oluyor. Elektronik cihaz bağımlısı olan bazı insanlar teknolojik aletler olmadan hayatlarını devam ettiremez hale geldi.

Sosyal medyayı yakından takip edenler telefonlarının şarjları bitince resmen krize giriyorlar. Artık insanlar misafirlige gittiğinde hal hatır sormak yerine neredeyse wi-fi şifresini soruyorlar. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) her 10 çocuğun 9'unun bilgisayar kullandığını ispatladı. Teknoloji gelişmeye devam ettiğinden beri aile ilişkileri de zayıfladı. Artık çocuklar okuldan eve geldikleri zaman dışarı çıkıp oyun oynayacaklarına hemen bilgisayarlardaki oyunlara koşuyorlar.

Umut ederiz ki teknolojiyi nasıl kullanmamız konusunda bilinçleniriz ve sanal alemde doğal bir yaşama adım atarız.

Melike DÜZEL

HAYALLERE YOLCULUK

Tuğçe KAYAOĞLU BİR SIKINTI

Bir sıkıntı düştü bugün içime,
Sanki bir kötülük olacaktı gibi.
Birazcık mutluluğu yakaladım derken
Yarın mutluluğum bitecekmiş gibi.

Ne olur Allah'ım korktuğum olmasın
Neşe dolu gözlerime hüznün dolmasın.
Bu kadar mutluluğu çok görme bana,
Gülen gözlerime yaşlar dolmasın.

Olmadı yine kabul olmadı dualarım,
Kederimden herhalde gülerken ağlarım
Bitmedi bitmeyecek bende bu bedbahtlık
Kalan ömrümü hayalle rüyayla yaşarım.

Mutluluğun bileti kimde, kim satıyor bunu
Bütün varlığımı verip bir bilet de ben alayım.
Yok ...yok... alamam tam bana sıra gelmişken
Bilet biter, yine hüznünle, acıyla dolarım.

Bahadır YALÇIN DERDİNİ SÖYLEMEYEN DERMAN BULAMAZ

O gün salıydı.16 Ekim Salı. Babam maaşını almıştı. Çünkü çalışma masamın üstünde elli lira vardı. Maaşımı alınca harçlığımı oraya bırakırdı canım babam. Yataktan kalkınca terliklerimi giydim. Pencereden baktığımda kar yağdığını gördüm. Her yer beyaza bürünmüştü. Formamı giydim. O sırada annem "Kahvaltı hazır." diye seslendi. Ben de yemeyeceğim dedim ve dışarı çıktım. Canım sıkındı.

Şimdi ne yapacaktım? Dün kavga ettiğim için okuldan uzaklaştırma cezası almıştım. Yüz metre ilerde bir pastane vardı. Oraya gitmeye karar verdim.

Pastanenin kapısını açıp içeri girdim. Mavi masalar, pembe sandalyeler, rengarenk duvar kağıtları, beyaz zemin ve pastalar... Çilekli, frambuazlı, çikolatalı, meyveli, Antep fıstıklı... Hepsi çok güzel görünüyordu.

Kasanın başındaki teyze, kumral kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, beyaz tenli, kırk, kırk beş yaşlarındaydı. Bana "Hoş geldin" dedi. Ben de teşekkür ettim. Çilekli bir pasta sipariş ettim. Pastamı hemen yiyip parasını ödedim. Aslında aklım aldığım cezadaydı.

Hemen eve geri döndüm. Anlatacaktım, evet sorunumu anneme anlatacaktım. Olanı biteni anneme anlattım. Annem beni büyük bir dikkatle dinledi. Çok şaşırdım. Hiç kızmadı. Çünkü suç sende değil arkadaşın seninle alay etmiş sende dayanamayıp kavga etmişsin, bu olayı müdürüne anlatmalıydın, dedi.

Annem haklıydı. Beraber okula gittik. Müdür Bey'e her şeyi anlattım. Kavga ettiğimiz arkadaş da odasına çağırdı. Bundan sonra kavga etmememiz gerektiğini, birbirimizden özür dilersek bizi affedeceğini söyledi. Böylece hem cezadan kurtulduk hem de arkadaşlığımızı kurtardık.

Eve dönünce annem, "İyi ki sorununu anlattın, derdini söylemeyen derman bulamaz." diyerek bana sınıksık sarıldı.

Ceylin İdil SÜMER KISKANÇ KÖPEK

Günlerden bir gün karşılıklı bahçelerde yaşayan kedi ve köpek varmış. Köpek her zaman kedinin yaşadığı renkli kulübeyi kıskanırmış. Bu yüzden iki hayvan birbirleriyle iyi geçinemezlermiş.

Bir gün kedi ve sahibi veterinerine gitmiş. Bunu fırsat bilen köpek kedinin kulübesine gelip tahtalardan birinin çivisini çıkarmış ve kendi kulübesine dönüp kedinin gelmesini beklemiş, sıkılmaya başlamış. Sonra uyuyakalmış. Uyandığında kedinin gelip gelmediğini kontrol etmek için kulübesine girmiş. Girmesiyle birlikte çivisini söktüğü tahta kafasına düşmüş.

Neye uğradığını şaşırın köpek hemen oradan uzaklaşmış. Onun bu yaptıklarını gören kedi köpeğin yanına gidip "Ya gördün mü işte kazdığın kuyuya kendin düşersin." diyerek kulübesine geri dönmüş.

Köpekse yaptıklarına pişman kafasını tutarak yarım kalan uykusuna devam etmiş.

Asrın Ceren ARKAN DOSTLUK

İki arkadaşın birbirine hissettiği en derin duygudur dostluk.

Çıkarlarımız arka planda kalır dostluklarda. Kalbe doğan sıcacık duygudur dostluk.

"Arkadaş, elini uzatıp seni yerden kaldırandır. Dost ise onu da aşağıya çekeceğini bildiği halde sen düşerken elini uzatandır" sözü dostluğu en güzel şekilde anlatmaktadır.

Dostluk güvendir. Dostluklarda kin, kibir, kıskançlık gibi duygular yer almaz. Bu yüzden dostluk saf ve doğal bir kavramdır.

Dostunuzu seçmek uzun bir zaman alabilir. Bu süreçte sabırlı ve fedakar olmalıdır. Sonunda yanında yer alan senin dostundur.

Beyza KARABAŞI **UMUT SOKAĞI**

Güçlü olmamızı sağlayan umuttur.

Çıkmaza girdiğimiz bir yolda gitmek istediğimiz yer umut sokağıdır. Çünkü bize güven veren, başımızı dinleyebileceğimiz yer, o sokaktır. Çaresizsinizdir, elinizden hiçbir şey gelmiyordur. Ama yine de her gecenin bir sabahı vardır diye beklersiniz. İşte umut etmek budur. Sabahı beklemek. Belki de en zor olanı sabahı beklemektir. Umut etme kısmı kolaydır ama ettikten sonra zamana bırakmak, sabretmek kolay değildir. Çünkü umudunu yıkacak çok şey çıkar karşına. Vazgeçmek, kolaya kaçmak daha caziptir bu durumda. Ya vazgeçemediğimiz durumlarda... O zaman ne olacak? Yine ayakta duracağız. Umut etmekten yorulmayacağız. Yolun sonunda ne olacağını bilmeden ilerlemek zordur ama eğer sağlam bir arkadaşın varsa sana cesaret verecektir. O sağlam arkadaş umuttan başkası değildir.

Yani bütün kapıların kapandığını düşündüğümüz o anda karşımıza çıkar umut. Artık bir kapı vardır der sana sende ona inanır zorlukların karşısında direnirsin. Hani demiştik ya sabahı beklemek zordur diye. Evet, zordur ama umutsuz bir sabahı beklemek daha zor olmaz mı? Bu yüzden umut edeceğiz ama sabretmeyi de bileceğiz. Umut sokağında dinlenmek için engellerle mücadele edeceğiz.

Fatmanur CİHAN **KAR TANELERİ NE GÜZEL ANLATIYOR...**

Kendisi buz gibi soğukken içimizi ısıtan bembeyaz, irili ufaklı, türlü şekillerde, sessizce birbirlerine zarar vermeden yere inen kar taneleri... Aslında bize neler anlatıyor bir bilsek?

Onlar saflığın, berraklığın, huzurun aslında tam anlamıyla mutluluğun sırrını bize anlatmaktadırlar. Yeryüzüne inerken lapa lapa yağan karlar birbirlerine zarar veriyorlar mı, birbirlerini yok ediyorlar mı? Üst üste yağarak yığınlar oluşturuyorlar. Ufacık taneler birleştiğinde neler olabileceğini gösteriyorlar. Önce kartopu sonradan kardan adam... İnsanlar da yeryüzünde yaşarken birbirlerine dokunmadan, birbirlerinin hakkını gasp etmeden, kendi hakkına razı olarak yaşasa dünyada ne savaş, ne gözyaşı olur. Kar taneleri büyüklü küçüklü yeryüzüne inerek yığınlar oluşturur, etrafı temizleyerek mikropları kırar, tarlalara bereket verir. Mutluluğa, huzura ve refaha götürür kar taneleri. İnsanlar üzerine düşen görevi yaptığında, kimse kimsenin işine karışmadığında işler daha güzel gidecek toplumda, kar taneleri gibi sevgi yumağı oluşacaktır.

Ülkeler için de aynı şeyler geçerli değil midir? Her ülke bir kar tanesi olsa ve kimse kimseye karışmasa herkes kendi emeğinin, çabasının sonucunda halkının refah seviyesini artırmaya çalışsa ne güzel olurdu. Savaşızsız, kansız ve gözyaşsız, anaların ağlamadığı bir ülke... Darbelerin, her türlü alaverelerin dalaverelerin olmadığı, herkesin birbirini sırtından vurmaya çalışmadığı, bütün fikirlere açık özgür bir ülke...

Hız. Mevlana'nın da dediği gibi, "Kar taneleri ne güzel anlatıyor, birbirine zarar vermeden de yol almanın mümkün olduğunu..." Biz de birbirimize zarar vermeden kendi yolumuzda yol kat edip ilerleyebiliriz. Böylece mutluluğa ulaşabiliriz.

Başını okşar, mutlu olursun, yanında durup elini tutar ve o an bütün karanlığı unutursun. Aynı bir tünelin sonundaki ışık hüzmeleri gibidir onun şefkati. Onsuz durur zaman yelkovan saymak istemez dakikaları, onu özlemeyesin diye ama nafile... Kalbindeki akrep hep gider ileriye. Bir gün kaybolur anlarsın geçen dakikaların, saniyelerin bir daha gelmeyeceğini... Bir an düşünürsün acaba kendi dünyana kapanmaktansa onla konuşayım mı diye fakat çok geçtir ona olan sevgini söylemek için, çünkü kaybolmuştur ortalıktan, soluğunu hissetmezsin artık, yazık geçen günlere. İçini parçalar o ruh, bırak bırak da ona kavuşayım diye fakat nafile...

Tuğba Nur ÖZ **HAYVAN SEVGİSİ**

Hayvanlar ne güzel şeyler,
Kuşlar, kediler ve köpekler...
Bazı insanlar ise
Sadece eziyet ederler.

Kimin de sadece heves.
Sokağa atmayı kes.
Sana ne yaptı o hayvanlar?
Hayvanları sevmeli herkes.

Masum hayvanlar doğaya yakışır,
Kendini onları sevmeye alışır.
Sevgiyle her kapı açılır,
Hayvanlar bize merhameti tanıtır.

Nesilleri tükeniyor onların,
Kutup ayısı ve Koalaların,
Bir gram kürkü için fokların
Canını yakmayın hayvanların.

Kürk için foklar ölmesin!
Çanta için timsahlar bitmesin!
Derileri için yılanlar kesilmesin!
Canavar mısınız siz insanlar?

Hamza PEKTAŞ **SEVGİ**

"Bir mum, diğer mumu tutuşturmakla ışıktan bir şey kaybetmez." demiş Hz. Mevlana. İnsan bir insanı severken sadece merhametini paylaşır. Bu merhamet insanı ne güzel eyler. İnsan hiçbir zaman yalnız olamaz. Çocuktur sevgi. Büyür olur koca adam yanında yar olur sevgi. Her zaman hayatın yorucu havasından alıkoyar insanı.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan SÖZLER KİTAP KIRTASIYE'ye Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ömer MOLLAHÜSEYİNOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Dilek ÇİFTÇİ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Yasin AYDIN

GÖRSEL DANIŞMAN

İsmail Tansel YILMAZ

YAYIN KURULU

Yasin AYDIN

Merve Bahar ALTINIŞIK

Başak Neslihan KOCA

Makbule TEZCAN

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM ORTAOKULU

YAVUZ SELİM MAH.HÜKÜMET CAD.GONCA

SOK.NO:14/A Çubuk / ANKARA

TEL NO:8371430